

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-87)

Jan (1) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்8
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்12
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....22
6. திருவிருத்தம்.....26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 64)

396. ராம:

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (53-1) - ரம்யதே அஸ்மின் ஸதா ஸர்வை: குணரூப வசீக்ருதை: - திருக்கல்யாண குணங்கள், திருமேனியின் எழில் ஆகியவற்றால் பரவசம் அடைந்த அனைவருக்கும் எப்போதும் இராமனால் ஆனந்தம் கிட்டுகிறது.
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (53-1) - ராமோ ரம்யதாம் ச்ரேஷ்ட: - மற்றவர்களை மகிழும்படிச் செய்வதில் சிறந்தவன் இராமன்
- மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் (58-42) - குணாபிராமம் ராமம் ச - சிறந்த குணங்கள் நிரம்பியுள்ளதால் அனைவரையும் மகிழும்படிச் செய்யும் இராமன்
- ச்யாமோ யுவா லோஹிதாசேஷா மாதங்காநாம் இவ ரிஷப: - மழைமேகம் போன்று நிறம் கொண்டவனும், இளம் வயதில் உள்ளவனும், தாமரை போன்ற அழகான கண்கள் கொண்டவனும், யானைகளின் நடுவே உள்ள ஆண் யானை போன்றவனும் ஆகிய இராமன்
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-33) - ததா ஸர்வப்ரஜாகாந்தை: ப்ரீதிஸஞ்ஜநதை: பிது: குணைர்விருருசே ராமோ தீப்த: ஸூர்ய இவாம்சுபி: - தனது நாட்டு மக்களால் மிகவும் விரும்பப்படுபவனும், தசரதனுக்கு மகிழ்வை அளிப்பவனும், சிறந்த கல்யாண குணங்கள் கொண்டவனும் ஆகிய இராமன் தனது தேஜஸ் மூலம் சூரியன் போன்று ஒளியுடன் நின்றான்

- சரத் இந்தீவரத்விஷே அபிராம சரீராய - இராமனின் திருமேனி சரத் காலத்தில் தோன்றிய நீலோத்பல மலர்கள் போன்று மனதைக் கவர்வதாக இருந்தது.

397. விராம:

பலவிதமான வரங்களை அளிப்பவர்களான நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களாலும், அழிக்க இயலாத வரங்களாலும், அப்படிப்பட்ட வரங்களைப் பெற்ற இராவணன் போன்ற அரக்கர்களாலும் அவனுக்கு எதிராக ஏதும் செய்ய இயலாதபடி உள்ளதால் விராம என்னும் திருநாமம் பெற்றான். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (51-45) - ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூ: சதுராநநோ வா - மற்றவர்களால் படைக்கப்படாமல் தானாகவே தோன்றும் நான்முகனாக இருந்தாலும் (இராமன் ஒருவனை அழிப்பது என்று முடிவு செய்தால் காப்பாற்ற இயலாது).

398. விரத: மார்க:

தன்னுடைய இயல்பாகவே எதிலும் ஆசையில்லாமலும், ராஜ்யம் முதலானவற்றில் விருப்பம் இல்லாமலும், மற்றவர்களால் தேடப்படுபவனாகவும் உள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (19-32) - ந ச அஸ்ய மஹதீம் லக்ஷ்மீம் ராஜ்யநாச: அபகர்ஷதி லோககாந்தஸ்ய காந்தத்வாத் சீதரச்மே: இவ சஷபா - இராமனின் திருமுகத்தில் லக்ஷ்மீ என்னும் சோபை அதிகமாக உள்ளது. ராஜ்யம் கைவிட்டுப் போனாலும் அந்த சோபையை நீக்க இயலாது. உலகிற்கு ஒளியை அளிக்கவல்லதும், காண்பவர்களுக்கு குளிர்ச்சியை அளிக்கவல்லதும் ஆகிய சந்த்ரனின் சோபையை இருல் எவ்விதம் நீக்க இயலும்.
- ஸ பிதுர்வசநம் ஸ்ரீமாந் அபிஷேகாத் பரம் ப்ரியம் - வனவாசம் செய்வதற்கு அனுமதி அளித்த தசரதனின் சொற்கள் பட்டாபிஷேகம் என்பதைக் காட்டிலும் இராமனுக்கு மிகவும் ப்ரியமாக இருந்தன.
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (36-29) - தர்மாபதேசாத் த்யஜதச்ச ராஜ்யம் மாம் சாப்யரண்யம் நயத: பதாதிம் - தர்மத்தின் வழியைக் கடைப்பிடிக்க

எண்ணியவராக ராஜ்யத்தைத் துறந்து, மென்மையான சரீரம் கொண்ட என்னை அடர்ந்த கானகத்தில் நடத்தியபடி வந்தார் (இதனால் எனக்கு வருத்தம் உண்டாகவில்லை)

பரத்வாஜர் உள்ளிட்ட முனிவர்களால் மிகவும் ஆர்வத்துடன் நாடப்பட்ட காரணத்தால் மார்க என்னும் திருநாமம் பெற்றான். விரஜோ மார்க: என்னும் பாடமும் உண்டு. இப்படிக் கொண்டால், தன்னைச் சரணம் அடைந்தவர்களுக்கு தோஷம் அற்ற மார்க்கத்தைக் காண்பிப்பவன் என்று பொருள். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- யா கதிர்யஜ்ஞசீலாநாம் ஆஹிதாக்கேச்ச யா கதி: - யஜ்ஞங்கள் இயற்றுவோரின் உயர்ந்த கதி, ஐந்து அக்னியை வைத்து வழிபடுவோரின் கதி
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (17-8) - ஆவஹத் பரமாம் கதிம் - ஜடாயு! நீ நான் கூறும் மார்க்கத்தை அடைவாயாக.

399. நேய:

தனது நண்பர்கள் வழங்கும் ஆலோசனைகளுக்குச் மதிப்பு அளிப்பவன். கீழே உள்ள பல வரிகளைக் காண்க:

- இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - ஆஜ்ஞாப்ய: அஹம் தபஸ்விநாம் - முனிவர்களே! உங்களது துன்பம் பற்றி எனக்குக் கூறவேண்டாம், ஆணையிடுங்கள்
- இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - ஆவாஸம் து அஹமிச்சாமி ப்ரதிஷ்டம் இஹ காநநே - இந்தக் கானகத்தில் நான் எங்கு தங்கவேண்டும் என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்களே அங்கு நான் தங்குகிறேன்.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ஸுஹ்ருதாம் ஸர்வக்ருச்ரேஷு யுக்தம் புத்திமதா ஸதா ஸமர்த்தநாபி ஸந்தேஷ்டும் சாஸ்வதீம் பூதிமிச்சதா - ஒருவன் மிகவும் சிறந்த புத்தி உள்ளவனாகவும், சிறந்த எண்ணம் கொண்டவனாகவும், மற்றவர்களின் துன்பங்களை நீக்கவல்லவனாகவும் இருக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்டவன் தனது நண்பர்களுக்கு உண்டாகவல்ல

துன்பங்களை தனது ஸாமர்த்யத்தால் நீக்குவதே சிறந்தது. மேலும் அவர்களின் துன்பங்களை நீக்கி ஐச்வர்யம் கிட்டும்படிச் செய்தால் மேலும் சிறப்பானது.

- மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் (33-25) - யஜஸ்வ அபீப்ஸிதம் யஜ்ஞம் மயிச்ரேயஸி அவஸ்திதே நியுங்சக்ஷவச அபி மாம் க்ருத்யே ஸர்வம் கர்த்தாஸ்மி தே வச: - க்ருஷ்ணன் தர்மரிடம், "நான் உங்களுக்கு நன்மையைச் செய்பவனாக உள்ளேன். ஆகவே நீங்கள் உங்களுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்யுங்கள். உங்களுக்கான உதவி தேவைப்படும்போது என்னையும் உங்களுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுடைய சொற்களைக் கேட்டு நான் அப்படியே செய்கிறேன்", என்றான்.
- மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - அயமஸ்மி மஹாபாஹோ வ்ருஹி யத் தே விவக்ஷிதம் கரிஷ்யாமீஹ தத் ஸர்வ யத் த்வம் வக்ஷ்யஸி பாரத - நீண்ட புஜங்கள் கொண்டவனே! பாரத குலத்தில் வந்தவனே! நீ எதனைச் செய்ய எண்ணுகிறாயோ அதனைச் செய்ய நான் தயாராக உள்ளேன். உன்னுடைய கட்டளைகளை ஏற்கிறேன்.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - வாயுஸூநோ: ஸுஹ்ருத்வேந பக்த்யா பரமயா ச ஸ: சத்ருணாம் அப்ரகம்ப்ய: அபி லகுத்வம் அகமத் கபே: - லக்ஷ்மணன் இராவணனால் அடிபட்டு விழுந்தவுடன் அவனை இராவணன் தூக்கிச் செல்ல முயன்றான். அவனால் இயலவில்லை. ஆனால் அனுமனோ லக்ஷ்மணன் மீது கொண்டுள்ள அன்பின் காரணமாக ஒரு குழந்தையைத் தூக்குவது போன்று எளிதாக தூக்கிச் சென்றான்.

400. நய:

அனைவரையும் தனது குணங்களால் தன் பக்கம் இழுத்துக் கொள்வதால் இத்திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - ரக்ஷிதவ்யா: த்வயா சச்வத் கர்யபூதா: தபோதநா: - தவத்தை மட்டுமே பெரும் செல்வமாகக் கொண்டுள்ள நாங்கள் தாயின் வயிற்றில் உள்ள சிசு போன்று உன்னால் காக்கப்பட வேண்டியவர்கள்

- மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் - பாண்டவாநாம் பவாந் நாதோ பவந்தம் ச ஆச்ரிதா வயம் - பாண்டவர்களாகிய எங்களுக்கு நீதானே ரக்ஷகன். உன்னை அண்டிய எங்களைக் காக்கவேண்டும்.

இப்படியாக ஹாரீத குலத்திற்குத் திலகம் போன்ற ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் என்னும் கூரத்தாழ்வானின் திருக்குமாரரும், ஸ்ரீரங்கநாதனின் தெய்வீக ஆணையால் ஸ்ரீபாராசரபட்டர் என்னும் பெயர் பெற்றவரும் ஆகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்செய்த பகவத் குண தர்ப்பணம் என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில், நான்காவது நூறு திருநாமங்களின் வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 87)

ஆக இதுவரை கூறப்பட்ட அர்த்தங்களையே வேதாந்தங்கள் உணர்த்துவதால், அவை ப்ரமாணங்கள் ஆகின்றன.

ப்ரத்யக்ஷம் மற்றும் சாஸ்த்ரங்கள் ஆகிய இரண்டிற்கும் விரோதம் ஏற்படும்போது சாஸ்த்ரங்களின் வலிமை காரணமாக அவை கூறும் கருத்துக்களே ஏற்கப்படும் என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் ப்ரத்யக்ஷம் போன்றவைகளுக்குச் சாஸ்த்ரங்களுடன் விரோதம் உண்டானால் அல்லவோ சாஸ்த்ரங்கள் வலிமையானவை என்று கூறவேண்டும்? அப்படி ஒரு விரோதம் உள்ளதாகவே நாம் காணவில்லையே. எப்படி? ப்ரத்யக்ஷம் என்பது சாஸ்த்ரங்கள் போன்று எந்தவிதமான விசேஷங்களும் இல்லாத ஸத் என்ற வஸ்துவான ப்ரஹ்மத்தை மட்டுமே உணர்த்துவதால் அவைகளுக்குள் விரோதம் இல்லை. இதனை எவ்விதம் கூறலாம்? ப்ரத்யக்ஷம் மூலம் ஸத் என்பது மட்டுமே அறியப்படுகிறது என்றால், “குடம் உள்ளது, துணி உள்ளது” போன்ற பலவிதமான ஸ்வரூபங்கள் கொண்ட வஸ்துக்களை ப்ரத்யக்ஷம் மூலம் அறிகிறோம் என்ற கருத்திற்கு விரோதம் உண்டாகிறது; இதற்கு நீங்கள், “ப்ரத்யக்ஷம் என்பது வஸ்துக்களின் பேதங்கள் உணர்த்துவதில்லை, அவை வஸ்துக்களின் இருப்பு என்பதை மட்டுமே கூறுகின்றன (அஸ்தித்வம்)”, எனலாம். இதனை ஏற்பதற்கு இல்லை. ஏனெனில் இவ்விதம் கொண்டால் அனைத்து ப்ரத்யக்ஷங்களும் ஒரே வஸ்துவைப் பற்றியே ஞானம் அளிப்பதாக இருக்கும், அதாவது அனைத்து ஞானங்களுக்கும் விஷயம் ஒன்றாகவே இருக்கும் என்றாகிவிடும். உண்மையே! நீங்கள் கூறுவது ஏற்கிறோம். இதனை ஆராய்வோம். “குடம் உள்ளது” என்ற வரியில் “குடம் என்பது அங்கு உள்ளது, குடம் என்ற ஒரு பொருள் அங்கு உள்ளது” என்பதும், “இந்த குடம் என்பது மற்ற ஒரு குடம் அல்லது மற்ற பொருளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது” என்பதும் உணர்த்தப்படுகிறது; ஆகவே “குடம் உள்ளது” என்னும் இந்த வரி மூலம், குடம் என்பதன் இருப்பு (அஸ்தித்வம்), அதனைவிட மாறுபட்ட வஸ்துவில் இருந்து இதனை வேறுபடுத்துதல் (பேதம்) என்பதும் எப்படி அறியமுடிந்தது? இந்த இரண்டையும் ப்ரத்யக்ஷம் என்பது உணர்த்துகிறது என்று கூறமுடியாது. ஏன்? இப்படியாக இரண்டையும் ஒரே நேரத்தில் ஏன் அறியஇயலாது என்றால் குடத்தின்

ஸ்வரூபம் என்பதைப் பற்றிய ஞானம் உடனேயே உண்டாகிவிடும்; ஆனால் பேதத்வத்தை உணர்தல் என்பது, அத்தகைய பேதத்திற்கான காரண வஸ்து எது என்பதை அறிந்த பின்னரே ஏற்படும்; ஆக இரண்டும் ஒரே நேரத்தில் ஏற்படாது. மேலும் ப்ரத்யக்ஷம் மூலம் உண்டாகும் ஞானம் என்பது ஒரு சில நொடிகளே நீடிக்கும் என்பதும் தெரிந்ததே (அதாவது புலன்களுடன் தொடர்பு உள்ளவரை மட்டுமே நீடிக்கும்). ஆகவே ப்ரத்யக்ஷம் மூலம் அறியப்படுவது பொருளின் ஸ்வரூபமா அல்லது அந்தப் பொருளைப் பற்றிய பேதமா (அதற்கும் மற்றதற்கும் உள்ள வேறுபாடு) என்பதை முதலில் ஆராய்ந்து அறியவேண்டும்.

ப்ரத்யக்ஷம் மூலம் ஸ்வரூபமே அறியப்படுகிறது அல்லாமல், பேதங்கள் அறியப்படுவதில்லை என்றே கூறவேண்டும். எப்படி? பேதங்களை அறிதல் என்பது வஸ்துவின் ஸ்வரூபம், அந்த வஸ்து எதனைவிட வேறுபட்டது (வேறுபட்ட வஸ்துவானது ப்ரதியோகி எனப்படும்) என்ற இரண்டு அறிவும் உண்டான பின்னரே ஏற்படும். ஆக ஸ்வரூபமே ப்ரத்யக்ஷம் மூலம் உரைப்படுகிறது, பேதங்கள் ப்ரத்யக்ஷத்தினால் அறியப் படுவதில்லை, பேதங்கள் என்பது மயக்கம் காரணமாகவே ஏற்படுகிறது என்று தெளியவேண்டும்.

பேதம் என்பது ந்யாயசாஸ்த்ரம் அறிந்தவர்களால் இன்னது என்று நிரூபிக்க இயலாத ஒன்றாகும். பேதம் என்பது வஸ்துவின் ஸ்வரூபமா அல்லது ஸ்வபாவமா (இயல்பாகவே உள்ளதா அல்லது ஏற்பட்டதா) என்றால், ஸ்வரூபம் அல்ல என்றே கூறவேண்டும். ஏன்? பேதம் என்பது ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துவதாக இருந்தால், எவ்விதம் ஸ்வரூபம் உணர்த்தப்பட்டதோ அது போன்று அந்த வஸ்துவை மற்றவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவதையும் உணர்த்தவேண்டும். (இதனைப் புரிந்து கொள்வது இங்கு அவசியமாகும். முத்துச்சிப்பியில் உள்ள பளபளப்பை வெள்ளி என்று ஏன் மயங்குகிறோம் என்றால், இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு புரியாத காரணத்தினால் ஆகும். ஆனால் இங்கு கூறப்பட்டபடி பேதங்கள் என்பது வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துவதாக இருந்தால், முத்துச்சிப்பியின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவுடன் அது வெள்ளியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று அறியப்படவேண்டும் அல்லவா? ஆனால் இவ்விதம் நிகழ்வதில்லை என்கிறார்).

இந்த வாதத்தை மறுக்கிறோம். எப்படி? நாம் கூறுவது போன்று பேதங்கள் என்பது ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துவதாக உள்ளபோதிலும், “இந்த வஸ்து மற்றொரு வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது” என்ற அறிவானது, எந்த ஒரு வஸ்துவுடன் நாம் கையில் உள்ள வஸ்துவை ஒப்பு நோக்குகிறோமோ, அந்த ப்ரதியோகி வஸ்துவைப் பற்றிய ஞாபகம் இல்லாமல் போனால், (அந்த அறிவு) ஏற்படாமல்

போய்விடலாம். இந்த ஞாபகம் இல்லை என்றால் வேறுபடுத்துதலும் இல்லை. ஆகவே ஸ்வரூபத்தைப் பேதங்கள் உணர்த்துவதாகக் கொள்வதில் தவறில்லை. (இங்கு கூறப்படுவது என்ன? முத்துச்சிப்பி மற்றும் வெள்ளி ஆகிய இரண்டையும் வேறுபடுத்திக்காணுதல் என்பது இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள வேற்றுமைகளை ஞாபகம் கொள்வதன் மூலமே ஆகும். இந்த ஞாபகம் அழிந்துவிட்டால், அவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேற்றுமைகளும் மறந்துவிடும் என்கிறார்) இதனை ஏற்க இயலாது, ஏன்? பேதம் என்பது வஸ்துவின் ஸ்வரூபம் என்று கூறும் ஒருவனுக்கு, இந்த வஸ்துவானது மற்றொரு வஸ்துவைச் சார்ந்து உள்ளது (அதாவது இந்த வஸ்துவின் தன்மையைக் கூற வேண்டுமானால், மற்றொரு வஸ்துவின் தன்மையைக் கூறியே உணர்த்தவேண்டும் என்பது) என்று கூற உரிமை இல்லை. ஏனெனில் அவனைப் பொறுத்தவரை, அந்த வஸ்துவின் ஸ்வரூபம், அதற்கும் மற்றதற்கும் உள்ள வித்தியாசம் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றே ஆகும். அதாவது அதன் ஸ்வரூபம் மட்டுமே ஆகும். ஆக இவ்விதம் கொண்டால் "குடம்" என்ற பதமும், "பேதம்" என்ற பதமும் ஒரே பொருளை அளிக்கவல்லவை என்றாகிறது; இது "ஹஸ்தம்", "கரம்" ஆகிய இரண்டுமே கைகளைக் குறிப்பது போன்று உள்ளது.

அடுத்து பேதம் என்பது ஸ்வபாவமும் இல்லை. இதனை ஒப்புக்கொள்ளாமல் பேதம் என்பது ஸ்வபாவம் என்று கொண்டால், அந்த ஸ்வபாவம் என்பது ஸ்வபாவத்தை உடைய வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றாகிறது (அதாவது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று கருத்து). இவ்விதம் கொள்ளாவிடில் பேதம் என்பது ஸ்வரூபமே என்றாகிவிடும். ஆகவே நாம் ஸ்வரூபத்திற்கும் ஸ்வபாவத்திற்கும் பேதம் உள்ளது என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறோம் என்றால் - அந்த ஸ்வரூபத்திற்கும் ஸ்வபாவத்திற்கும் இடையே உள்ள பேதம் (அதாவது அந்த பேதத்தின் ஸ்வரூப - ஸ்வபாவங்கள்), அந்த பேதத்தின் ஸ்வரூப-ஸ்வபாவ பேதம் என்று இப்படியே எல்லையற்றுச் சென்று விடும். இதனையும் மீறி பேதம் என்பது ஸ்வபாவமே என்று கொள்வதாக வைப்போம். அப்படி எனில் - ஒன்றை ஒன்று சார்ந்து உள்ளது என்ற தோஷம் உண்டாகும். அதாவது பேதஞானம் என்பது அந்தந்த வஸ்துக்களைப் பற்றிய ஞானத்திலேயே அடங்கிவிடும். அப்போது, அந்தந்த வஸ்துக்களைப் பற்றிய ஞானம் இருந்தால் மட்டுமே அந்தந்த வஸ்துக்களைப் பிரிந்து அறியஇயலும். அந்தந்த வஸ்துக்களைப் பிரித்து அறியமுடிந்தால் மட்டுமே, வஸ்துக்களைப் பற்றிய ஞானம் ஏற்படும் என்று முடிவற்ற சக்கரமாகிவிடும். ஆகவே, பேதம்

என்பது இன்னது என்று உரைக்கமுடியாத காரணத்தினால், ப்ரத்யக்ஷம் மட்டுமே இங்கு ஏற்கக்கூடியதாகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 87)

ஆநந்ததீர்த்தரின் (த்வைதம்) மதம் பொருந்தாமை

மூலம் - இப்படி உத்தராவதியில்லாத இவ்வநுபவம் பெறுவார்க்கு அந்திமசரீரம் தேவமநுஷ்யாதிகளில் இன்னதென்று தெரியாது. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் மோக்ஷமுண்டு. அப்படியே

தர்மவ்யாதாதய: அப்யந்தே பூர்வ அப்யாஸாத் ஜுகுப்ஸிதே
வர்ணாவரத்வே ஸம்ப்ராப்தா: ஸம்ஸித்திம் ச்ரமணீ யதா

என்று மஹர்ஷிகள் சொன்னார்கள். ஆகையால் முமுக்ஷு தசையில் ஒளபாதிகங்களான உத்கர்ஷ அபகர்ஷங்களைக் கொண்டு முக்ததசையிலும் அநுபவ தாரதம்யம் உண்டென்ற ஆநந்ததீர்த்தீயயர் முக்தருக்கெல்லாம் ஸர்வேச்வரனோடே பரமஸாம்யம் சொல்லுகிற ச்ருத்யாதிகளை மறந்தார்கள்.

விளக்கம் - இப்படியாக எல்லையற்ற ப்ரஹ்ம ஆனந்தம் அநுபவிக்கின்ற முக்தர்களின் இறுதியான சரீரம் என்பது தேவ பிறவியா, மனித பிறவியா போன்ற எதுவும் அறிய இயலாது. நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களுக்கும் மோக்ஷம் என்பது உண்டு. விஷ்ணுதர்மம் (102-29) - தர்மவ்யாதாதய: அப்யந்தே பூர்வ அப்யாஸாத் ஜுகுப்ஸிதே வர்ணாவரத்வே ஸம்ப்ராப்தா: ஸம்ஸித்திம் ச்ரமணீ யதா - தர்மவ்யாதாதர் போன்றவர்கள் அருவருப்பான குலத்தில் பிறந்தபோதும், கடந்த பிறவியில் பக்தியோகம் கைக்கொண்டிருந்த காரணத்தால், அந்தப் பழக்கம் காரணமாக, இந்தப் பிறவியிலும் அதனையே பின்பற்றி ஸித்தி அடைந்தனர் - என்றது. ஆனால் ஆநந்ததீர்த்தரைப் பின்பற்றுபவர்கள் கூறுவது - பூர்வ கர்மங்களின் காரணமாக உண்டாகின்ற புண்ணிய பாவங்களின் விளைவாக முக்தர்களுக்கு முக்தி அடைந்த பின்னர் உண்டாகின்ற இன்பங்களின் ஏற்றதாழ்வுகள் உள்ளன - என்பதாகும். ஆனால் முக்தி அடைந்தபின்னர்

ஸர்வேச்வரனுக்கு ஒத்த இன்பங்களை முக்தர்கள் அடைகின்றனர் என்று ச்ருதிகள் முழங்குவதை இவர்கள் மறந்தார்கள் போலும்.

ஆசாரக்குறைவினால் முக்தனுக்கு ஆனந்தம் குறையும் என்பதன்
உட்பொருள்

மூலம் - ஆசார கைவல்யமுடைய முமுக்ஷுக்களுக்கு ஆனந்தஹாஸமுண்டாமென்று சிலர் சொல்லும் வசநம் ஆப்தமானாலும் முக்தனாவதற்கு முன்னே வரும் பகவத் அநுபவத்தில் ஸங்கோசத்தைச் சொல்லிற்றாமித்தனை. பிற்பட முக்தரானார்க்கும் நாளிழவே போக்கிப் பொருளிழவில்லை.

விளக்கம் - ஆசாரத்தில் குறைபாட்டுடன் விளங்கும் முக்தர்களுக்கு உண்டாகும் ஆனந்தம் என்பதில் சுருக்கம் உண்டு என்று சிலர் கூறுவதுண்டு. இவர்களின் கருத்து நம்பத் தகுந்தது என்றாலும், அவர்கள் கூறுவதன் உட்கருத்து என்னவென்றால் - முக்தி அடைவதற்கு முன்பாக உண்டாகும் பகவத் அநுபவம் என்பது சுருக்கத்துடன் கூடியதாக இருக்கும் என்பதே ஆகும். இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு முக்தி விரைவாகக் கிட்டினாலும், தாமதமாகக் கிட்டினாலும், அதன் பின்னர் உண்டாகும் இன்பத்திற்குக் குறைவில்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 43)

114. அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான அநுபவமில்லாதபோது குலையும்; அது குலையாமைக்காக வருமவையெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே பகவத் விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்.

அவதாரிகை - இத்தால் கீழ்ப் பண்ணின சங்கைக்குப் பரிஹாரமானதேதென்னவருளிச் செய்கிறார் மேல் வாக்யத்ரயத்தாலே.

விளக்கம் - மேலே எழுப்பப்பட்ட கேள்விக்கு இங்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவமில்லாதபோது குலையும்) என்றது - அப்படிப்பட்ட ஸத்தைதான், ஸ்வப்ரயுக்த ஸம்பந்தமடியாய் வருகிற ப்ராவண்ய கார்யமான பகவதநுபவமில்லாதபோது சூணகாலமும் நில்லாதென்றபடி. (அது குலையாமைக்காக வருமவை யெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்) என்றது - அந்த ஸத்தையழியாமைக்குறுப்பாக வருகிற மடலெடுக்கை முதலான ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும், பகவதநுபவமொழியத் தரிப்பில்லாமையாலே தவிருவோமென்றாலும் தவிரப்போகாதவையுமாய், எல்லாம் சேஷிக்கதிசய கரங்களாகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தங்களுமா யிருக்குமென்றபடி. (ஆகையாலே பகவத் விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்) என்று - உக்தத்தை ஹேதுவாக்கிக் கொண்டு ப்ரக்ருத சங்கையைப் பரிஹரித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - “அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவமில்லாதபோது குலையும்” என்றால் - ஆத்மாவின் இருப்பு என்பது: தான் உள்ளதற்குக் காரணமாக இருக்கின்ற எஜமான-அடிமை என்ற தொடர்பு மூலமாக ஏற்படும் மிகுந்த அன்புக்கு இலக்கான எம்பெருமானின் அனுபவம் கிட்டாதபோது ஒரு நொடி கூடத் தாங்க

இயலாது என்பதாகும். “அது குலையாமைக்காக வருமவை யெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்” என்றால் - ஆத்மாவின் இருப்பு அழியாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதன் பொருட்டு மடல் எடுத்தல் போன்ற செயல்களில் ஈடுபடக்கூடும்; இது போன்ற செயல்களை, எம்பெருமானின் அனுபவம் கிட்டாமல் தரிக்கமுடியாது என்பதால் செய்யக்கூடாது என்று எண்ணினால் இயலாதபடி இருக்கும்; இப்படியாக இவை எம்பெருமானின் தன்மை குறித்து மற்றவர்களை வியக்கவைக்கும்படிச் செய்வதால், இவை சேதனனின் ஸ்வரூபம் (இயற்கை) ஆகும். எனவே “ஆகையாலே பகவத் விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்” என்று மேலே எழுப்பப்பட்ட சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து முடிக்கிறார்.

115. ப்ரபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும் அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதான ஹேது.

அவதாரிகை - இதரவிஷயபரித்யாகத்துக்கும் பகவத்விஷய பரிக்ரஹத்துக்கும் ப்ரதான ஹேதுக்களின்னதென்றார் கீழ்; இந்த ப்ரஸங்கத்திலே, இதரோபாய பரித்யாகத்துக்கு ப்ரதானஹேதுவின்னதென்கிறார் மேல் (ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பெண்களுடனான தொடர்பு உள்ளிட்ட மற்ற விஷயங்களைக் கைவிடுவதற்கும், எம்பெருமானைப் பற்றுவதற்கும் உள்ள முக்கியமான காரணங்கள் இவை இவை என்று மேலே கூறினார். இங்கு ப்ரபத்தி தவிர்த்து உள்ள மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடுவதற்கான காரணம் இவை இவை என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ப்ராபகாந்தரங்களாவன - ப்ரபத்த்யுபாயத்தை யொழித்த உபாயங்கள் (அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று) என்றது - அவற்றையறிகைக்கும் அநுஷ்டிக்கைக்குமீடான ஜ்ஞாநசக்திகளில்லாமை தத்த்யாகத்துக்கு ப்ரதானஹேதுவன்று என்றபடி. (ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதானஹேது) என்றது - பகவதத்யந்த பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்னுமதுவே முக்கிய ஹேதுவென்றபடி. இத்தால் - “அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்” என்கிறவிடத்தில் சொன்ன அஜ்ஞாநாசக்திகள் முக்கியஹேதுவன்றென்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

அஜ்ஞாநாசக்திகளடியாகாவிடில் ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டாகில் பரிக்ராஹ்யமாமிநே , ஸ்வரூபவிரோதமென்றுவிட்டாலிநே மறுவலிடாதொழிவது.

விளக்கம் - "ப்ராபகாந்தரங்கள்" என்பவை ப்ரபத்தியைத் தவிர உள்ள மற்ற உபாயங்கள் ஆகும். "அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று" என்றால் அப்படிப்பட்ட மற்ற உபாயங்கள் எவை என்று அறிந்து கொள்வதற்குத் தேவையான ஞானம் மற்றும் அவற்றை இயற்ற நம்மிடம் ஆற்றல் இல்லை என்பதன் காரணமாகவே அவற்றைக் கைவிடவேண்டும் என்பது அவற்றைக் கைவிடுவதற்கான முக்கியமான காரணங்கள் அல்ல - என்பதாகும். "ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாநஹேது" என்றால் - அது போன்று மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளுதல் என்பது எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே நாம் அனைத்துவகையிலும் வசப்பட்டவர்கள் என்பதான நமது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குப் பொருந்தாது என்பதால் கைவிடவேண்டும் என்று கொள்ளவேண்டும். இதன் மூலம் சூர்ணை 43ல் "அஜ்ஞாநத்தால்" கூறப்பட்டதான அறிவு இல்லாத தன்மை மற்றும் ஆற்றல் இல்லாத தன்மை ஆகிய இரண்டும் முக்கியமான காரணம் அல்ல எனப்பட்டது. ஏனென்றால் அறிவற்ற தன்மை மற்றும் ஆற்றல் அற்ற நிலை ஆகிய இரண்டும் மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளாமல் இருப்பதற்கு முக்கியமாகக் காரணமாக இருந்தால், ஞானம் மற்றும் ஆற்றல் ஏற்பட்டால் அந்த உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளக்கூடும் அல்லவோ? ஆனால் அவை ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதம் என்று எண்ணிய பின்னர் மீண்டும் தலைதூக்காது அல்லவோ?

116. ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞார்க்கு உபாயம்

அவதாரிகை - இப்படி ப்ராபகாந்தரத்தை விரோதியென்று தள்ளலாமோ, அதுவும் மோஷோபாயமாயன்றோ போருகிறது, அது பின்னையார்க்கு உபாயமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபகாந்தரம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் மற்ற மோஷு உபாயங்களை ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு விரோதி என்று ஒதுக்குவது சரியா, அவை மோஷு உபாயங்கள் அல்லவா, அவற்றை விலக்கினால் அவை பின்னர் எந்த அதிகாரிகளுக்கு உபாயமாக உள்ளது போன்ற கேள்விகளுக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "அஜ்ஞார்க்குபாயம்" என்றது ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்தந கந்தாஸஹமான ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடி தர்சிப்பிக்கைக்கீடான ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக்கு உபாயமா யிருக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - "அஜ்ஞார்க்குபாயம்" என்றால், தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் தங்களுக்கு முக்கியமான பங்கு உள்ளது என்று எண்ணியவர்களாக, ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சரியாக அறியாதவர்களுக்கு (தாங்களே தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முயல்வது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு விரோதம் ஆகும்) மற்ற உபாயங்கள் உள்ளன.

117. ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்.

அவதாரிகை - ஆனால், ஜ்ஞாநிகளுக்கு இது எங்ஙனையென்ன (ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயம்) என்கிறார்.

விளக்கம் - இது போன்ற உபாயங்கள் ஞானிகளுக்கு எவ்விதம் இருக்கும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கு அபாயமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் இன்னது என்ற ஞானம் கொண்டவர்க்கு இது போன்ற மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தும் அபாயமாகவே (ஆபத்து ஏற்படுத்துவதாக) இருக்கும்.

118. அபாயமாயிற்றது ஸ்வரூபநாசகமாகையாலே.

அவதாரிகை - இவர்களுக்கு அபாயமாவானென்னென்ன (அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூபநாசக மாகையாலே) என்கிறார்.

விளக்கம் - ஞானிகளுக்கு மற்ற உபாயங்கள் ஏன் அபாயமாக இருக்கும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்வரூபமாவது அத்யந்த பாரதந்தர்யம்; இதுக்கு ஸ்வயத்நரூபமானவது நாசகமிறே.

விளக்கம் - ஸ்வரூபம் என்றால் எம்பெருமானிடம் மிகுந்த ப்ரேமை காரணமாக அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு இருத்தல் ஆகும். மற்ற உபாயங்கள் இப்படிப்பட்ட நிலையை மாற்றிவிடுவதால், அவை ஸ்வரூபத்திற்கு அழிவை ஏற்படுத்தக்கூடியவை ஆகும்.

119. “நெறிகாட்டி தீக்குதியோ” என்னாநின்றதிறே.

அவதாரிகை - ததபாயத்வத்தை ஜ்ஞாநிநாமக்ரேஸரரானவாழ்வார் பாசுரத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் (நெறிகாட்டி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட அபாயத்தன்மை என்பது மற்ற உபாயங்களுக்கு உள்ளது என்பதை ஞானிகளில் முதல்வரான நம்மாழ்வார் தனது பாசுரத்தில் கூறுவதை உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது உன்னையொழிய வேறோருபாயத்தை காட்டி உன்பக்கலினின்றும் அகற்றப் பார்க்கிறாயோவென்கையாலே, ப்ராபகாந்தராபாயத்வம் ஸித்தமிறே என்கை. நீக்குகையாவது - பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான உபாயாநுஷ்டாநத்திலே மூட்டித் தனக்கு அசலாக்குகையிறே.

விளக்கம் - பெரிய திருவந்தாதி (6) - நெறிகாட்டி நீக்குதியோ - என்ற பாசுரம் காண்க. இதில் ஆழ்வார், “மற்ற உபாயங்களைக் காண்பித்து உன்னை விட்டு என்னை அகற்றப் பார்க்கிறாய் போலும்” என்கிறார். இதன் மூலம் மற்ற உபாயங்களின் அபாயத்தன்மை தெளிவு அல்லவோ? இங்கு பாசுரத்தில் உள்ள “நீக்குதல்” என்றால் என்ன? அவனுக்கு மட்டும் வசப்பட்டதான ஆத்மாவைத் தனது முயற்சியால் சேதனன் காப்பாற்றிக்கொள்ள மற்ற உபாயங்களை நாடும்படிச் செய்து, அதன் மூலம் விலக்கிவைத்தல் ஆகும்.

120. “வர்த்ததே மே மஹத் பயம்” என்கையாலே பயஜநகம்; “மா சச:” என்கையாலே சோக ஜநகம்.

அவதாரிகை - இதினுடைய ஸ்வரூபநாசகத்வ ப்ரயுக்தமான தூஷணவிசேஷங்களை யருளிச் செய்கிறார் (வர்த்ததே) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

விளக்கம் - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு அழிவை ஏற்படுத்தக்கூடிய தோஷங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு திசுஷு ஸர்வாஸுசாச்ச்யுத, சரீரேச கதௌசாபிவர்த்ததே மே மஹத் பயம்” என்று உபாயாந்தராநுஷ்ட்டாநத்துக்கு யோக்யமான கால தேச தேஹ விஷயமாகவும், உபாயாந்தரங்கள் தன்விஷயமாகவும் எனக்கு மஹாபயம் வர்த்தியா நின்றதென்கையாலும்; உபாயாந்தர ச்ரவணாநந்தரம் அர்ஜுநனுக்கு சோகம் பிறக்க ஸ்வரூபாநுரூபோபாயத்தை யுபதேசித்து “மாசச:” என்று சோகாபநோதநம் பண்ணியருளுகையாலும்; ஸ்வரூப விரோதியான ப்ராபகாந்தரம் ஜ்ஞாநிகளுக்கு பயஜநகமுமாய் சோகஜநகமுமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (9) - காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு திசுஷு ஸர்வாஸுசாச்ச்யுத, சரீரேச கதௌசாபிவர்த்ததே மே மஹத் பயம் - அடியார்களை எப்போதும் கைவிடாத அச்சுதா! மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள ஏதுவாக புண்ணிய தேசங்கள், புண்ணிய காலங்கள், சரீரம் போன்றவை உள்ளன; அந்த உபாயங்களைக் கண்டால் எனக்கு அச்சமே ஏற்படுகிறது - என்றது காண்க. இதன் மூலம் மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்வதற்கு ஏற்றதான காலம், தேசம், சரீரம், உபாயம் போன்றவற்றைக் கண்டால் அச்சமே ஏற்படுகிறது என்பது தெளிவு. கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் போன்ற பலவற்றையும் கேட்ட பின்னரும் அர்ஜுநனுக்கு சோகமே நிலை நின்றது. எனவே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான ப்ரபத்தி உபாயத்தை உபதேசம் செய்து, “மாசச: - கவலைப்படாதே” என்று அவன் சோகத்தை எம்பெருமான் நீக்கினான். ஆகவே ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு அழிவை ஏற்படுத்தவல்ல மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தும் ஞானிகளுக்கு சோகத்தைப் பிறப்பிக்க வல்லவையாகும்.

121. இப்படி கொள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியிலே ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது.

அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தத்தை அங்கீகரியாதவளவில் விரோதங் காட்டுகிறார் (இப்படி கொள்ளாதபோது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறிய கருத்தை ஏற்காவிடில் உண்டாகும் விரோதத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இப்படிகொள்ளாதபோது) என்றது - ஸ்வரூப நாசகமென்று கொள்ளாத போதென்றபடி. (ஏதத் ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது) என்றது “ஸ்க்ருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந் நரம், உபாயாபாய ஸம்யோகே நிஷ்ட்டயா ஹீயதே அநயா; அபயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத். ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத் புநச்சரணம் வ்ரஜேத்; உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேப்யேததேவஹி” என்று ப்ரபந்நனானவனுக்கு ப்ராமாதிகமாக உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி வந்த காலத்தில், அபாய ப்ரவ்ருத்தியில்போலே புந:ப்ரபதநரூப ப்ராயச்சித்தத்தை விதிக்கக்கூடாதென்கை. புந: ப்ரபதநமாவது பூர்வப்ரபதந ஸ்மரணம்; புந: ப்ரயோகமன்று.

விளக்கம் - “இப்படிகொள்ளாதபோது” என்றால் - மற்ற உபாயங்கள் ஆத்மாவின் தன்மையை அழிக்கக்கூடியவை என்று கொள்ளாதபோது - என்று பொருள். “ஏதத் ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது” என்றால் - லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் - ஸ்க்ருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந் நரம், உபாயாபாய ஸம்யோகே நிஷ்ட்டயா ஹீயதே அநயா; அபயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத். ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத் புநச்சரணம் வ்ரஜேத்; உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேப்யேததேவஹி - சாஸ்த்ரங்களில் உரைக்கப்பட்டதான இந்த ப்ரபத்தி என்பது ஒருமுறை செய்தாலே காப்பாற்றிவிடும் தன்மை கொண்டது; மற்ற உபாயங்களாகிற அபாயங்களை ஒருவன் கைக்கொண்டால் இந்த ப்ரபத்தியில் இருந்து அவன் நழுவியவன் ஆகிறான்; விலக்கப்பட்ட தீய செயல்களுடன் மீண்டும் தொடர்பு உண்டானால் உடனே அதற்கான ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டும்; மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்தலே இங்கு ப்ராயச்சித்தம் ஆகிறது; மற்ற உபாயங்களை நாடுதல் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டாலே இதுவே ப்ராயச்சித்தம் - என்றது காண்க. ஆனால் ப்ரபந்நன் ஒருவன் எந்தவிதமான குறிக்கொளும் இன்றி மற்ற

உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள நேர்ந்தால், (பாவம் செய்தால் எவ்விதம் ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டுமோ அது போன்று) மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்தல் என்ற ப்ராயச்சித்தத்தை விதித்தல் கூடாது. "மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்தல்" என்று லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டது என்னவெனில், முன்பு செய்த ப்ரபத்தியை மீண்டும் நினைவு கூறுதல் என்பதே ஆகும் அல்லாமல் மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்தல் அல்ல.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 53)

1-3-10 துயக்கறு மதியில்நன் ஞானத்து ளமரரைத் துயக்கும்

மயக்குடை மாயைகள் வானிலும் பெரியன வல்லன்

புயற்கரு நிறத்தன் பெருநிலங் கடந்தநல் லடிப்போது

அயர்ப்பில னலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவ னமர்ந்தே

பொருள் - சந்தேகங்கள் சிறிதும் இல்லாத காரணத்தால் கலக்கம் அற்ற உள்ளத்தில் பிறந்த உயர்ந்த ஞானத்தைக் கொண்ட தேவர்களையும் மயங்க வைக்கின்ற திருஅவதாரங்கள் உடையவன்; கார்கால மேகம் போன்ற கருத்த நிறத்தை உடையவன்; பூமி முழுவதையும் மிகவும் எளிதாக அளந்த சிறப்பான திருவடித் தாமரைகளைக் கொண்டவன். இப்படிப்பட்ட அவனது திருவடிகளை நான் என்றும் மறக்காமல், அவற்றை அறிந்து எப்போதும் புலம்பியபடி உடலால் தழுவியபடி, தலையால் வணங்கி நிற்பேன்.

அவதாரிகை - அவன் விமுகர்பக்கல் பண்ணுமவை கிடக்கிடர்; அவன் காட்டின வழியே காண்புக்க நாம் மனோவாக்காயங்களாலே நம் விடாய்கெடத் திருவுலகந்தருளின் திருவடிகளை அநுபவிப்போம் என்று பாரிக்கிறார்.

விளக்கம் - எம்பெருமானிடம் முகம் காட்டாமல் நிற்பவர்களிடம் அவன் நடந்து கொள்வது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். அவன் அவதாரம் செய்து தன்னுடைய திருவடிவின் அழகைக் காட்டினான்; அதனைக் காணப் புகுந்த நாம், நம்முடைய மனம் - உடல் - சொல் ஆகியவை கொண்டு, அவன் மீது கொண்ட தாகம் தீரும்படி உலகங்களை அளந்த திருவடிகளை அநுபவிப்போம் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (துயக்கறு மதியில்) துயக்கற்ற மதியையுடைய; ஸம்சய விபர்யரஹிதமான மதியையுடையராகையாலே. (நன்ஞானத்துள் அமரர்) உள்-மனமும், இடமும், மேலும். இங்கு, மேலான அமரர் என்றபடி. நன்றான ஜ்ஞாநத்தையுடையரான அமரரையுங்கூட. (துயக்கும் மயக்குடை மாயைகள்) துயக்கு - மனந்திரிவு. அறிவு கெடும்படி தெரியாமையைப் பண்ணக்கடவதான குணசேஷ்டிதங்களோடு கூடின அவதாரங்கள். (வானிலும் பெரியன வல்லன்) ஆகாசத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும் பரிச்சேதிக்கப் போகாது. “அமரர்” என்கிறது - இந்த்ராதிகளை.

விளக்கம் - (துயக்கறு மதியில்) - சந்தேகம் ஏதும் இல்லாத புத்தியை உடையவர்கள். இப்படியாக சந்தேகம் ஏதும் இல்லாத புத்தியைக் கொண்டவர்கள் ஆதலால். (நன்ஞானத்துள் அமரர்) - உள் என்பது மனம், இடம், மேல் என்ற பல பொருளைத் தருவதாகும். இங்கு மேலான அமரர்கள் என்ற பொருளில் வந்தது. சிறந்த ஞானத்தைக்கொண்ட அமரரையும் கூட. (துயக்கும் மயக்குடை மாயைகள்) - அவர்களது அறிவு கலங்கும்படியாக, தெரியாமையை ஏற்படுத்தக்கூடிய குணங்களும் லீலைகளும் கூடிய அவதாரங்கள். (வானிலும் பெரியன வல்லன்) - ஆகாயத்தை அளவிட முயன்றாலும் அவனது அவதார ரஹஸ்யங்களை அளவிட இயலாது. இங்கு அமரர் என்பது இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் ஆவர்.

வ்யாக்யானம் - ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் மிக்கிருக்கச்செய்தே. ஸத்யம் தலையெடுத்தாலும் அப்படியே கனத்திருக்குமிறே அவர்கள் தங்களுக்கு; அப்போது, “நம் கார்யம் நம்மாற் செய்யப்போகாது, அவனே நம் கார்யத்துக்குக் கடவன்” என்றிரா, அநந்தரக்ஷணத்திலே எதிரிடாநிற்பர்கள்; தங்கள் இருப்பிடமும் இழந்து, ஸ்தீரீகளும் பிடியுண்டு, எளிமைப்பட்டவளவிலே அதைப் பரிஹரித்துத் தரவேணுமென்று இரந்து, பின்னை இவனும் போய் நரகவதம் பண்ணி, சிறை கிடந்த ஸ்தீரீகளையும் மீட்டுக் கொடுத்துப் போராநிற்கச்செய்தே, புழைக்கடைக்கே நின்றதொரு பூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போர, வஜ்ரத்தைக் கொண்டு தொடந்தானிறே. அன்றிக்கே, “நன் ஞானத்து உள் அமரர்” என்கிறது - நித்யஸூரிகளையாய், ஜ்ஞாநாதிகளான பெரியதிருவடியும் “தேவரீரையும் நாய்ச்சிமாரையும் வஹித்தேன் நானன்றோ” என்றாற்போலே சிவியார் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னானிறே.

விளக்கம் - ரஜோ மற்றும் தமோ குணங்கள் மிகுதியாக இருந்தால், ஸத்வகுணம் ஓங்கிய போதிலும் முதல் இரு குணங்களே ஓங்கி இருக்கும். அந்த ஸத்வகுணம் ஓங்கும்போது, “நம்முடைய செயல்கள் நம்மால் செய்யஇயலாது. நமது செயல்களை அவனே நிறைவேற்ற இயலும்”, என்று இருப்பார்கள். ஆனால் அந்த நொடிக்கு அடுத்த நொடியிலேயே அவனை எதிர்த்து நிற்பார்கள். இப்படியாக அவனை எதிர்த்த இடம் உண்டோ என்பதை ஒரு நிகழ்வு மூலம் அருளிச்செய்கிறார்.

தேவர்கள் தங்களுடைய இருப்பிடத்தை இழந்து, தேவலோகப் பெண்களையும் பறிகொடுத்து, துன்பத்தில் நின்றபோது, அந்த துன்பத்தை நீக்கவேண்டும் என்று எம்பெருமானை வேண்டினர். அப்போது அவன் சென்று நரகாசுரனை அழித்து, சிறை பிடிக்கப்பட்ட பெண்களை மீட்டு வந்தான். அப்போது தேவர்களின் தோட்டத்தில் இருந்து ஒரு பாரிஜாதத்தை எம்பெருமான் பறித்து வர, அதனை எதிர்த்த இந்திரன் வஜ்ராயுதம் கொண்டு வந்தான் அல்லவோ? கருடன் எம்பெருமானிடம், “உம்மையும் பிராட்டியையும் தாங்குவது நான் அல்லவோ?” என்று பல்லக்கு தூக்குபவர்கள் போன்று ஞானம் அற்ற சொற்களைக் கூறினான் அல்லவா? இதனையே கருத்தில் கொண்டு “நன் ஞானத்துள் அமரர்” என்று நித்தியசூரிகளைக் குறித்துக் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - அவனுடைய ஆச்சர்யங்கள் நம்மால் பரிச்சேதிக்கப்போமோ? அது கிடக்கிடம்; அவன் அநுக்ரஹத்தாலே காட்டின வடிவழகை அநுபவிப்போம் நாம் என்கிறார். (புயற்கருநிறத்தனன்) வர்ஷுகவலாஹகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். (பெருநிலம் இத்யாதி) “மநோவாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பெற்றேன் என்கிறார்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. “இவற்றாலே அநுபவிக்கப் பாரிக்கிறார்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்யும்படி. (பெருநிலம் கடந்த) பரப்பையுடைத்தான பூமியை அளக்கிற இடத்தில், வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமற எல்லார் தலையிலும் ஒக்கத் திருவடிகளை வைத்தான். இவர்கள் நன்மைதீமை பாராதே, தன்னுடைய சுத்தியே இவர்களுக்குமாம்படி பண்ணினான். (நல்லடிப்போது) “படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்றபாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்று ஆசைப்பட வேண்டும்படியிறே இருப்பது. “கதா புந:” என்று ப்ரார்த்தித்து கிடக்குமதிறே; செவ்விப்பூச்சூட ஆசைப்படுவாரைப்போலே. (அயர்ப்பிலன்) மறக்கக் கடவேனல்லேன். (அலற்றுவன்) அக்ரமமாகப் பேசக்கடவேன். (தழுவுவன்) “ஸுகாடம் பரிஷஸ்வஜே” என்னுமாபோலே, கட்டிக் கொள்ளக் கடவேன். (வணங்குவன்) நிர்மமனாய்த் திருவடிகளிலே விழக்கடவேன். (அமர்ந்தே) அநநய ப்ரயோஜனனாய் இப்படி செய்யக்கடவேன்.

விளக்கம் - அவனுடைய அதிசயத்தக்க ஆச்சர்யங்களை நம்மால் அளவிட்டு அறிய இயலுமோ? அது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். அவன் தன்னுடைய அநுக்ரஹம் மூலம் நமக்கு காண்பித்த வடிவழகை நாம் அநுபவிப்போமாக என்கிறார். (புயற்கருநிறத்தனன்) - மழை பெய்கின்ற நீர் கொண்ட மேகம் போன்ற திருமேனியை உடையவன். (பெருநிலம் இத்யாதி) - இதற்குப் பொருளாக, “மனம், வாக்கு, உடலால் அநுபவிக்கபெற்றேன்”, என்று திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் கூறுவார். இவற்றால் அநுபவிக்கப் பார்க்கிறார் என்று நஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்வார். இந்த உலகத்தின் பரப்பை அளக்கும்போது வசிஷ்டர் மற்றும் சண்டாளர் என்னும் வேறுபாடு இல்லாமல், அனைவரது தலைகளிலும் ஒரே போன்று தனது திருவடிகளை வைத்தான். இவர்களது நன்மை தீமையை ஆராயாமல் தன்னுடைய தூய்மையை அவர்களுக்கு அளித்தான். (நல்லடிப்போது)

- திருவாய்மொழி (9-2-2) - படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய் - என்று ஆசைப்பட வேண்டும்படி அவன் திருவடிகள் உள்ளன. ஸ்தோத்ரரத்தினம் - கதா புந: - உனது திருவடிகள் எனது தலையை எப்போது அலங்கரிக்கும் - என்றதைக் காண்க. (அயர்ப்பிலன்) - மறக்கமாட்டேன். (அலற்றுவன்) - முறை தவறிப்பேசுவேன். (தழுவுவன்) - கெட்டியாக தழுவிக்கொள்வேன். (வணங்குவன்) - அஹங்காரம் இன்றி திருவடிகளில் விழுந்தேன். (அமர்ந்தேன்) - பலன்களை எதிர்பாராமல் இவ்விதம் செய்தேன்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 16)

13. தனிவளர் செங்கோல் நடாவு தழல் வாயரசவியப்

பனிவளர் செங்கோலிருள் வீற்றிருந்தது, பார்முழுதுந்
துனி வளர்காதல் துழாயைத் துழாவு தண்வாடைதடிந்
தினிவளை காப்பவரார் எனையூழிகளீர்வனவே

பொருள் - இரண்டாவது என்று ஏதும் இல்லாததாக, எப்போதும் வளர்ந்தபடி உள்ளதான தனது ஒளி என்னும் ஆட்சியை இந்தப் பூமியில், எங்கும் உஷ்ணத்தின் அரசனாகிய சூரியன் நடத்தியபடி உள்ளான். அப்படிப்பட்ட அவனது ஆட்சி அழியும்படியாக, குளிர்ச்சி வளர்வதான செங்கோல் கொண்ட இருள் என்பது இந்த உலகம் முழுவதும் பரவி நின்றது. இதனால் நேரப்போவது என்ன? எனது துன்பத்தை மேலும் அதிகப்படுத்துவதற்குக் காரணமாக உள்ள எனது தலைவனின் துளசிமாலையில் பட்டு வருகின்ற குளிர்ந்த வாடைக்காற்றை யாரால் தடுக்க இயலும்? நழுவி விழுகின்ற எனது வளையல்களைத் தடுத்துக் காப்பவர் யார்? கல்பகாலமாகத் தோன்றும் இந்த இரவுப் பொழுதுகள் என்னைப் பிளக்கின்றன.

அவதாரிகை - ஆச்வாஸகரமான காலம் போகையும், ப்ரதிகூலமான காலம் வருகையும், அதுக்கு ஸஹகாரிகள் குவாலாகையும், ரக்ஷகன் வாரதொழிகையும், முடிந்தோமிறே என்கிறாள்; பகல் பதார்த்த தர்சநம் பண்ணி இந்திரியங்கள் அந்யபரமாகையாலே தரித்திருக்கலாம்; ராத்ரி எல்லாமொக்க உபரதமாய் ஒருமடைப்படுகையாலும் ஸம்போக யோக்யமான காலமாகையாலும் தரிக்கவொண்ணாது.

விளக்கம் - சற்றே நிம்மதி அளிக்கவல்ல பகல்பொழுது அகன்றது. துன்பத்தை விளைவிக்கக்கூடிய இரவுக்காலம் வந்தது. அந்த இரவுப்பொழுதை மேலும் துன்பம் நிறைந்ததாக உதவுகின்ற குளிர்க்காற்று போன்றவை அத்துடன் இணைந்தன. இவளை அதனின்றும் காப்பாற்ற வல்லவன் வரவில்லை. ஆகவே, தான் இத்துடன் முடிந்ததாக உரைக்கிறாள். பகல்வேளையில் இந்திரியங்கள் பல்வேறு விதமான பொருள்களை நாடுதல் என்பது உண்டாகும் என்பதால் அவனது பிரிவைச் சற்றே மறந்து வாழலாம்; ஆனால் இரவில் அவ்விதம் அல்லாமல் அனைத்துவிதமான பொருள்களும் அடங்கி விடுவதால், இந்திரியங்கள் அனைத்தும் மனமானது எந்தப் பொருளைப் பிரிந்து வாடுகிறதோ அதனையே மேலும் எண்ணத் தூண்டுவதாலும், சேர்க்கைக்கான காலமாக உள்ளதாலும் தரிக்க இயலாமல் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (தனிவளர் செங்கோல் நடாவு) பாவியேன், பரபகஷம் பட்டதென்னென்கிறாள். ராத்ரியிலே சந்த்ரனும் நகஷத்ரங்களுங்கூடச் செலுத்தின தெல்லாந் தானே ராத்திரியைப் போலே ஸத்தாநாசம் பண்ணிச் செலுத்துகையன்றியே. எதிரிகளும் நிற்கச் செய்தே அஸத் கல்பமாம்படி தேஜஸ்ஸாலே அமுக்கிச் செலுத்துகை; "குருந்ப்ரச்சாதயந்ச்ரியா". (செங்கோல் நடாவு) மநுமாந்தாதாக்களைப்போலே. (தழல்வாய் அரசு அவிய) அநபிபவநீயன்கிடர். இப்படி பட்டான். (அரசு) ஏக வீரன். (அவிய) விளக்கு அவிந்தாற்போலே; "ஒண்குடரோன் வாராதொளித்தான்" என்னுந்தசைக்கு அவ்வருகாயிருந்தபடி; விடியக் காணாமையாலே; இவன் முடிந்தான்னிகிறாள். (பனி வளர்செங்கோல் இருள் வீற்றிருந்தது) குளிர்ந்தியை வளராநின்றுள்ள செங்கோலையுடைய ராத்ரி பூமிப்பரப்பையடங்கத் தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டது; ராஜ்யம் பண்ணின ராஜா முடிந்தால் வேறொரு ராஜா புகருமாபோலே? புதுக்கோமுற்றாரைக் கண்டால் நடுங்குமாபோலே வீற்றிருந்தது. ஆதித்யன் ராஜ்யமித்தனையும் ராத்திரிக்கு அழகோலக்கமிருக்கப்போந்தவித்தனை. (வீற்றிருந்தது) இனி எதிரிகளில்லையென்னும்படி இருந்தது. (பனிவளர்செங்கோல் இருள்வீற்றிருந்தது) அறைகளிலே ஒளித்துக்கிடந்தார் புறப்படுமாபோலே. (துனிவளர்காதல் துழாயைத் துழாவு தண்வாடை தடிந்து இனிவளைகாப்பவர் ஆர்) துக்கம் வளராநின்றுள்ள காதலையுடைத்தான துழாயைத் துழாவி வருகிற குளிர்ந்த வாதையை இருமுறியாக வெட்டி இனி வளையைக் காப்பவரார்? (தண்வாடை) அமுர்த்தம் மூர்த்தமாகிறபடி பாதகத்வத்திலுறைப்பு. (இனிவளைகாப்பவர் ஆர்) வந்து கிட்டுவது காணுமென்றி ருக்கிறாள். (எனை ஊழிகள் ஈர்வனவே) அநேகமான கல்பங்கள் ஈராநின்றன. ஆழ்வார்க்கு ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தாமையிருந்தபடி சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (தனிவளர் செங்கோல் நடாவு) - பரபகஷம் என்றால் இவளுக்கு விரோதியாக உள்ள இரவு. ஆகவே இரவுக்கு விரோதியாக உள்ள சூரியன் என்று

கருத்து. இரவுப்பொழுதில் சந்த்ரனும் பல ஆயிரம் நகைத்ரங்களும் சேர்ந்து வெளிப்படுத்தும் ஒளியைப் பகல்பொழுதில் தான் ஒருவனாக மட்டும் அதிகமாக வெளிப்படுத்தும் சூரியன். இரவுப்பொழுதானது சூரியனை அஸ்தமனம் செய்ய வைத்து தனது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துவது போன்று அல்லாமல், சூரியன் எதனையும் அஸ்தமிக்கச் செய்யாமலேயே தனது தேஜஸ்ஸால் ஒளிர்வான். பகல்பொழுதில் சந்த்ரனும் நகைத்ரங்களும் இருந்தாலும் அவற்றின் ஒளியைத் தனது ஒளியால் மறைக்கிறான். இவ்விதம் எதிரிகள் நிற்கும்போதே தனது தேஜஸ்ஸால் மறைத்த நிகழ்ச்சி ஏதேனும் உண்டா என்றால், குருந்ரச்சாதயந்ச்ரியா - துரியோதனன் உள்ளிட்ட பலரும் நின்றிருக்கத் தனது தேஜஸ்ஸால் க்ருஷ்ணன் மறைத்தான் - என்றது காண்க. (செங்கோல் நடாவு) - சூரிய குலத்தில் தோன்றிய மனு மற்றும் மாந்தாதா போன்றவர்கள் போல் நழுவாத செங்கோல் உடைய சூரியன். (தழல்வாய் அரசு அவிய) - உஷ்ணமே வடிவம் ஆனவன். (அரசு) - ஒரே வீரன். (அவிய) - விளக்கானது அழிந்தது போன்று சூரியன் ஆனான். ஆனால் சூரியனுக்கு நாசம் உண்டோ என்றால், இன்னும் விடியாமல் உள்ளதால் இவ்விதம் எண்ணினாள் என்று கருத்து. திருவாய்மொழி - ஒண்சுடரோன் வாராதொளித்தான் - என்றது போல் உரைக்கிறாள். (பனி வளர்செங்கோல் இருள் வீற்றிருந்தது) - குளிர் அல்லது பனி என்பதையே தனது செல்கோலின் திறனாக உடைய இரவுப்பொழுதானது, இந்த பூமியின் பரப்பளவு முழுவதையும் தான் ஆள்கின்ற ராஜ்யமாகக் கொண்டிருந்தது. நாட்டை ஆண்டு வந்த அரசன் அங்கிருந்து அகன்றால் வேறு ஓர் அரசன் அமர்வது போன்று ஆகும். பனி என்றால் நடுங்குதல் என்று ஒரு பொருள் உண்டு; இதனை ஒட்டி "புதியதாக அரசுபதவியை ஏற்பவரைக் கண்டால் அனைவரும் நடுங்குவது போன்று இருள் வீற்றிருந்தது" என்றார். சூரியன் அரசாண்ட இடம் முழுவதுமாக இருளுக்கு வீற்றிருப்பதற்கு மட்டுமே இடம் ஆனது போன்று தோன்றியது. (வீற்றிருந்தது) - இனி தனக்கு எதிரிகள் யாரும் இல்லை என்பது போன்று இருள் வீற்றிருந்தது. (பனிவளர்செங்கோல் இருள்வீற்றிருந்தது) - ஒரு சிறிய பகுதியில் மட்டுமே நின்ற ஒருவன் எங்கும் பரவி நிற்பது போன்று. (துனிவளர்காதல் துழாயைத் துழாவு தண்வாடை தடிந்து இனிவளைகாப்பவர் ஆர்) - எனது துக்கத்தை காதல் காரணமாக மேலும் பெருக்குகின்ற துளசிமாலையைத் தழுவியபடி வரும் குளிர்ந்த வாடைக்காற்றை இரண்டு துண்டாக வெட்ட வல்லவர் யார்? (தண்வாடை) - காண்பதற்கு இயலாத காற்றை எவ்விதம் வெட்ட இயலும் என்றால், காண இயலாதவற்றையும் காண முடிந்ததாகவே எண்ணும் அளவிற்கு இவளது துயரம் மிகுதியாக இருந்தது. (இனிவளைகாப்பவர் ஆர்) - இவ்விதம் குளிர்ந்த காற்றை வெட்டி அழித்து, தனது வளை கழன்று விழாதபடி, அவனுடன் கூடுவது ஏற்படுமோ? (எனை ஊழிகள் ஈர்வனவே) - இப்படியாக நீள்கின்ற இரவுகள், பல

கல்பங்கள் போன்று உள்ளனவே! இதன் மூலம் ஆழ்வாருக்கு இந்த ஸம்ஸார உலகம் என்பது பொருந்தாமல் உள்ளது எனக்கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்